

" মৰমৰ সন্তানসকল – পুৰণি দুনিয়া ৰ পৰা মমত্ব ত্যাগ কৰি সেৱাৰ উত্সাহ - উদ্দীপনা ত থাকা , উল্লাসত থাকা , সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিব নালাগে "

প্ৰশ্ন: মিসকল সন্তানৰ স্তানৰ নিচা তুংগত থাকিব , তেওঁ লোক ৰ লক্ষণ কি হ'ব ?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ সেৱাৰ বহুত চখ থাকিব। তেওঁলোক সদায় মন আৰু বাণীৰ সেৱাত ততপৰ হৈ থাকিব। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দি সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব। বাদশ্বাহী স্থাপনা কৰাৰ নিমিত্তে সহ্য কৰিবলগীয়া হ'লেও সহ্য কৰিব। পিতাৰ পুৰা পুৰা সহায়কাৰী হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব।

গীত: মাতা অ' মাতা তুমি সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা (মাতা অ' মাতা তু সবকী ভাগ্য বিধাতা)

ওঁম শান্তি। এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সন্তানসকলে মাতাক জানে। মাক যদি জানে তেতিয়াহ'লে নিশ্চয় পিতাকো জানিব। এই মা-পিতা সৌভাগ্য বিধাতা আৰু ভাগ্যবিধাতা হয়। সৌভাগ্য বিধাতা তেওঁক কোৱা হ'ব যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ সম্পূৰ্ণ সৌভাগ্য গঢ়ি তোলে, সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজ পৰিয়ালত উত্তৰাধিকাৰ লয় সেয়াও নম্বৰ অনুযায়ী। বহুত এনেকুৱাও আছে যেনেকুৱা ভীলসকল (নীচ জাতি)। বহুত সাধাৰণ প্ৰজাত গৈ জন্ম ল'বগৈ। তাত পদবী লাভ কৰিব নোৱাৰে। পিতাইতো নিশ্চয় বুজাব – সন্তানসকল, এই পুৰণি দুনিয়াৰ প্ৰতি মমত্ব নাৰাখিবা। দুনিয়াৰ অসহায়সকলে চিঞৰি থাকে। সন্তানসকলৰ সেৱা কৰাৰ চখ আৰু উত্সাহ থকা উচিত। যদিও কিছুমানৰ উত্সাহ থাকে, কিন্তু সেৱা কৰাৰ কলা নাজানে। নিৰ্দেশনাতো বহুত পোৱা যায়। লিখনিও বহুত পৰিশোধিত হ'ব লাগে। ত্ৰিমূৰ্তি আৰু বৃক্ষৰ চিত্ৰ 30x40 ফুট হ'ব লাগে। এইবোৰ বহুত কামৰ বস্তু হয়। কিন্তু সন্তানসকলৰ ইয়াৰ প্ৰতি গুৰুত্ব কম। যদিও সজ্জাৰ বহুত মান আছে কিন্তু সেই গায়ন অগ্ৰিম সময়ৰহে। যেনেকৈ কোৱা হয় - অতিন্দীয় সুখৰ বিষয়ে গোপ-গোপীসকলক সোধা, সেয়াও অগ্ৰিমৰ অৱস্থাবেই গায়ন হয়। এতিয়া সেই সুখ কাৰোবাৰ আছে জানো! এতিয়াতো কান্দি বাগৰি থাকে। মায়াই চৰ মাৰি দিয়ে। যদিও নিতৌ আহে কিন্তু সেই নিচা জানো থাকে! তোমালোকে সেৱাৰ সুযোগ বহুত পোৱা।

এতিয়া কৈ থাকে এটা ধৰ্ম হওক। এখনেই চৰকাৰ ভাৰতত আছিল। তাকেই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হৈছিল। কিন্তু কোনেও নাজানে। 5 হাজাৰ বছৰ আগৰ কথা যেতিয়া এখনেই চৰকাৰ আছিল। 2500 বছৰ বুলিও ক'ব পাৰা কিয়নো ৰামৰ ৰাজ্যতো এখনে চৰকাৰ আছিল। 2500 বছৰ আগতে সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এখন চৰকাৰ আছিল। দুখন নাছিলেই, যাৰ বাবে তালি বাজিব (মতানৈক্য হ'ব)। ইয়াতো কৈ থাকে হিন্দু-চীনা ভাই-ভাই আকৌ চোৱা কি কৰি থাকে। গোলা বৰ্ষণ কৰি থাকে। এই দুনিয়াই এনেকুৱা। স্ত্ৰী-পুৰুষে পৰস্পৰে কাজিয়া কৰিবলৈ লাগি যায়। স্ত্ৰীয়ে পতিকো চৰ মাৰিবলৈ দেৰি নকৰে। ঘৰে ঘৰে বহুত কাজিয়া-পেচাল হৈ থাকে। ভাৰতবাসীয়েও পাহৰি গৈছে যে 2500 বছৰ আগৰ কথা যেতিয়া এখনে চৰকাৰ আছিল। এতিয়াতো অনেক চৰকাৰ, অনেক ধৰ্ম আছে গতিকে নিশ্চয় কাজিয়া-পেচাল হৈ থাকিব। তোমালোকে কোৱা ভাৰতত এখন চৰকাৰ আছিল। সেইখনক কোৱা হয় ভগৱান ভগৱতীৰ চৰকাৰ। ভক্তিমাৰ্গ পিছতহে আৰম্ভ হয়। সত্যযুগ ত্ৰেতাতে ভক্তি নাথাকে। মনুষ্যই নিজৰ অহংকাৰ বহুত দেখুৱায় কিন্তু স্তান কড়ীৰ সমানো নাই। এনেয়েতো স্তান বহুত আছে। ডাক্তৰ হোৱাৰ স্তান, বেৰিষ্টাৰ হোৱাৰ স্তান....। পিতাই কয় মিসকলে দৰ্শনৰ ডাক্তৰ বুলি কয় তেওঁলোকৰ এই স্তান অলপো নাই। দৰ্শন কাক কোৱা হয় - এয়াও বুজি নাপায়। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে, স্থাপনাৰ কাৰ্যত সহায়কাৰী হ'ব লাগে। ভাল বস্তু বনাই দিব লাগে। যেনেকুৱা মনুষ্য তেনেকুৱা নিমন্ত্ৰণ দিয়া হয়। যেনেকৈ চৰকাৰত বহুত অফিচাৰ থাকে, শিক্ষা মন্ত্ৰী আছে, মুখ্য মন্ত্ৰী আছে, ইয়াতো অফিচ থাকিব লাগে। নিৰ্দেশনা পোৱাৰ লগে লগে সেয়া কাৰ্যকৰী কৰিব লাগে। এতিয়া চোৱা তেওঁলোকে গোৰখপুৰী গীতা লিখি উলিয়াই সেয়া সকলো বিনামূল্যে দিবৰ বাবে সাজু হৈ থাকে। যিবোৰ সংস্থা আছে তেওঁলোকৰ ফাণ্ড (পুঁজি) বহুত থাকে। কাশ্মীৰৰ মহাৰাজা মৰোতে গোটেই সম্পত্তি আৰ্য সমাজীয়ে পালে কিয়নো আৰ্য-সমাজী আছিল। সন্ন্যাসী আদিৰ ওচৰতো বহুত পইচা থাকে। তোমালোকৰ ওচৰতো যি পইচা আদি আছে সেই সকলোবোৰ এই সেৱাত লগাই আছা যাতে ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যায়। তোমালোকে স্বৰ্গ কৰি তোলাত সহায় কৰা। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। তেওঁলোক দিনে-প্ৰতিদিনে নৰকবাসী হৈ গৈ থাকে তোমালোকক এতিয়া পিতাই স্বৰ্গবাসী কৰি তোলে। হওঁতে সকলো গৰীব, এনেকুৱা নহয় যে আমি পইচা একত্ৰিত কৰো। তোমালোকেতো কোৱা বাবা এই পাই-পইচা সকলো যন্ত্ৰত, সেৱাত লগাই দিওঁ। এই সময়ততো সকলোৱে পৰস্পৰ কাজিয়া কৰি থাকে। এখন চৰকাৰতো হ'ব নোৱাৰে। গতিকে চৰকাৰক শূন্য লাগে যে সূৰ্যবংশী চন্দ্ৰবংশী যথাযথ এখন চৰকাৰ

আছিল। তোমালোকেও যদি বিচৰা তেনেহ'লে সেয়া নিশ্চয় হ'ব। পিতাই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছে। তেওঁ হৈছেই হেভেনলি গড ফাদাৰ (স্বৰ্গৰ ঈশ্বৰ পিতা)। আমি অদ্বৈত দৈৱী চৰকাৰ স্থাপনা কৰি আছে। তাত আসুৰি চৰকাৰ নাথাকে। সেই সকলোবোৰ বিনাশ হৈ যায়। তোমালোকৰ ওচৰত বহুত ভাল জ্ঞান আছে, বহুত কাম হ'ব পাৰে। দিল্লী হৈছে মুখ্য কাৰ্যালয়। বহুত সেৱা কৰিব পাৰে। তাত সন্তানসকলো বহুত ভাল হয়। জগদীশ সঞ্জয়ো আছে। কিন্তু সঞ্জয়তো সকলোৱে নহয় জানো, এজন নহয়। তোমালোক প্ৰত্যেকেই সঞ্জয় হোৱা। তোমালোকৰ কাম হৈছে- সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰোৱা। পিতাইতো ভাল ৰীতিৰে বুজাই থাকে, কিন্তু সন্তানসকলে নিজৰেই ধান্দা আদিত, সন্তান আদি চম্ভাল কৰাত আবদ্ধ হৈ আছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাৰ সহায়কাৰী হওক, সেয়া হৈ উঠা নাই। ইয়াততো সেৱা কৰি দেখুৱাব লাগে। এখন চৰকাৰ কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে, এই চক্ৰ, নাটক চোৱা সময় দেখুৱাই আছে। যেনেকৈ ৰাৱণৰ চিত্ৰ বনাইছে, তেনেকৈ ডাঙৰ চক্ৰ বনাই লিখিব লাগে - এতিয়া কাটা আহি সমীপ পাইছে। আকৌ অদ্বৈত চৰকাৰ হ'ব। বাবাই নিৰ্দেশনা দিয়ে। শিৱবাবাইতো অলি-গলিয়ে গৈ ঠেকা নাথায়। যদিহে এওঁ (ব্ৰহ্মা) যায় তেন্তে শিৱবাবায়ো ঠেকা খাব লাগিব। সন্তানসকলে সন্মান ৰাখিব লাগে। এই সেৱা কৰাতো সন্তানসকলৰ কাম। লিখিব লাগে অদ্বৈত চৰকাৰ, যি ভাৰতত আছিল, সেয়া আকৌ স্থাপনা হৈ আছে। কিমান বছৰ আগতে এই যন্ত্ৰ ৰচা হৈছে! গোটেই দুনিয়াৰ যি আৱৰ্জনা আছে সেয়া সকলোবোৰ ইয়াত সমাহিত হৈ যাব। বহুত সহজ হয়, কিন্তু সকলোকে বুজাবলৈ সময় লাগে। ৰজাতো কোনো নাই। কোনোবা এজনক জানো সকলোৱে মানিব! প্ৰথমতে কোনো নতুন আৱিষ্কাৰ ওলালে তেতিয়া ৰজাসকলৰ দ্বাৰা তাৰ বিস্তাৰ কৰিছিল কিয়নো ৰজাৰ শক্তি থাকে। ৰাজযোগৰ দ্বাৰা অথবা বহুত ধন দানৰ দ্বাৰা ৰজা হয়। ইয়াততো হৈছেই প্ৰজাৰ ৰাজ্য। অদ্বৈত চৰকাৰ নাই। এজন ফকীৰ চিপাহীও চৰকাৰ হয়, কাৰোবাৰ সন্মানহানি কৰিবলৈ পলম নকৰে। এনেকুৱা বহুত কাম হৈ থাকে। অলপ পইচা দিলে ডাঙৰ মন্ত্ৰীকো মাৰি পেলায়।

গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে সেৱাৰ সুযোগ ল'ব লাগে, শুই থাকিব নালাগে। যেনেদৰে সৎসংগত কথা শুনি পিছত ঘৰলৈ গৈ যি আছিল তেনেকুৱাই হৈ যায়, কোনো উল্লাস নাথাকে। এনেদৰে সন্তানসকলৰো উল্লাহ কম। চৰকাৰৰ বাগিছা থাকিলে তাত বহুত উৎকৃষ্ট শ্ৰেণীৰ ফুল থাকে, তাৰ বিভাগেই বেলেগ হয়। কোনোবা গ'লে উৎকৃষ্ট ফুল আনি দিব। পিতাৰো এয়া ফুলৰ বাগিছা হয়, কোনোবা আহিলে আমি ক'ত ফুৰাম? নাম ক'ব- এয়া ভাল ভাল ফুল হয়। তগৰ, অক ফুলো বহি আছে, উল্লাসত নাথাকে, সেৱা নকৰে। নিতৌ কাৰোবাক নহয় কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় অৱশ্যে দিব লাগে। তোমালোকতো হৈছে গুপ্ত, কিমান বিধিনি আছে। সেৱাৰ যোগ্য হৈ উঠা নাই। বাবাই বাৰে বাৰে কয় - মন্দিৰলৈ যোৱা, শ্মশানলৈ যোৱা, গৈ ভাষণ কৰিব লাগে। সন্তানসকলে সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে। এশজনৰ মাজত কোনোবা ওলাব। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলকো বুজাব লাগে। ইয়াত আহিবলৈ যদি ভয় কৰে, তেন্তে ঘৰত গৈ বুজাব পাৰা। পিতাৰ পৰিচয় পালে বহুত আনন্দিত হ'ব। বাবাই কয়, সেৱাত ভাগৰি পৰিব নালাগে। এশজনৰ ভিতৰত এজন ওলাব। বাদশ্বাহী স্থাপনা কৰোঁতে সহ্য নিশ্চয় কৰিব লাগিব। যেতিয়ালৈকে গালি নোখোৱা তেতিয়ালৈকে কলংকীধৰ হ'ব নোৱাৰা। জ্ঞানৰ নিচা লাগি আছে। কিন্তু ফলাফল ক'ত! বাৰু, 10-20 জনক জ্ঞান দিলা, তাৰ ভিতৰত দুই-এজন সাৰ পালে, সেয়াও শুনাব লাগে। সেৱাৰ চখ থাকিলেহে বাবাই পুৰস্কাৰ দিব। পিতাৰ পৰিচয় দিয়া - তোমাৰ পিতা কোন? তেতিয়াহে আকৌ প্ৰাপ্তিৰ নিচা বাঢ়িব। তোমালোকে ভাষণ কৰা - বিশ্বত ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ বাহিৰে বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল কোনেও নাজানে। প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা। বাবাই যিহেতু শ্মশানৰ কথা কৈছে তোমালোকে শ্মশানত গৈ সেৱা কৰিব লাগে। ধান্দা আদিতো 6-8 ঘণ্টা কৰিবা, বাকী সময় কি কৰি কটোৱা? এনেকৈ আকৌ উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। বাবাই ক'ব - তোমালোক আহিছা নাৰায়ণ বা লক্ষ্মীক বৰণ কৰিবলৈ কিন্তু নিজৰ চেহেৰাতো চোৱা। বাবাই ঠিকেই বুজায় নহয় জানো। এটাই বিষয় লোৱা বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল আহি বুজা - কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয়। বাতৰিকাকতত প্ৰকাশ কৰা। সভাকক্ষ ল'বৰ বাবে চেষ্টা কৰা। তোমালোকে তিনি খোজ মাটিও নোপোৱা। চিনি নাপায়।

তোমালোক হৈছে পৰমধামৰ বিদেশী। সকলো আত্মাই পৰমধামৰ পৰা আহিছে, গতিকে ইয়াত সকলো বিদেশী নহ'ল জানো। কিন্তু তোমালোকৰ এই ভাষা কোনেও নুবুজে। ইয়াত সাক্ষাৎ কোৱা নহয় যে ভৰি চোৱা, এইটো কৰা। যেনেকৈ সাধু-মহাত্মাৰ ভৰিত চুম্বন কৰি ধুই সেই পানী পি খায়, সেয়া তহ পূজা বুলি কোৱা হয়। 5 তহৰ শৰীৰ নহয় জানো। ভাৰতৰ কেনেকুৱা অৱস্থা হৈ গৈছে। সেয়েহে পিতাই কয় - সেৱাৰ প্ৰমাণ দিয়া, সকলোকে সুখ দিয়া। ইয়াততো মাথোন এটাই ধান্দা থাকিব লাগে, এইটোৱে চিন্তা থাকিব লাগে। বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে লগাব লাগে।

গীত :- মাতা অ ' মাতা তুমি সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা (মাতা অ ' মাতা তু সকলী ভাগ্য বিধাতা)

মাতা জগত অশ্বা ভাগ্য বিধাতা হয়। পদ মাতায়ে পায়। তেৱোঁ কয় - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা, ময়ো তেওঁৰ পৰা ধাৰণ

কৰি অন্যকো ধাৰণ কৰাওঁ, সৌভাগ্যশালী কৰি তোলো। তোমালোক হৈছা ভাৰতৰ সৌভাগ্য বিধাতা। গতিকে কিমান নিচা থাকিব লাগে। যি মন্মৰাৰ মহিমা সেয়াই পিতাৰ মহিমা, সেয়াই দাদাৰ। তোমালোক সন্তানসকলে যন্ত্ৰৰ স্থূল সেৱাও কৰিব লাগে আৰু আত্মিক সেৱাও নিশ্চয় কৰিব লাগে। ‘মনমনাভব’ৰ মন্ত্ৰ সকলোকে দিব লাগে। ‘মনমনাভব’ এয়া হৈছে মনৰ, ‘মধ্যাজী ভব’ এয়া হৈছে বাণীৰ। ইয়াত কৰ্মও আহি যায়। কন্যাসকলে সেৱাত ব্ৰতী হৈ যাব লাগে।

গাঁৱত সেৱা ভাল হয়। ডাঙৰ চহৰত বহুত ফেশ্বন থাকে। প্ৰলোভন বহুত গতিকে কি কৰিব? তেন্তে কি ডাঙৰ চহৰবোৰক এৰি দিবা জানো? এনেকুৱাও নহয়। ডাঙৰ চহৰৰ পৰা, চহকীসকলৰ পৰা আৱাজ ওলাব। বাকী দুনিয়াকতো এই ‘মনমনাভব’ৰ ছু মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ কৰি তুলিব লাগে। পিতাই বহি বুজায় - এই জগদম্বা কোন, এওঁ হৈছে ভাৰতৰ সৌভাগ্য বিধাতা, এওঁৰ শিৱশক্তি সেনাও প্ৰসিদ্ধ। মুখ্য হৈছে জগদম্বা অৰ্থাৎ ভাৰতত অদ্বৈত চৰকাৰ স্থাপনা কৰোঁতাসকলৰ মুখ্য। ভাৰত মাতা শক্তি অৱতাৰসকলে ভাৰতত অদ্বৈত চৰকাৰ স্থাপনা কৰিছে, শ্ৰীমতৰ আধাৰত। ভাল তেন্তে!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ সৈতে ৰাখিব লাগে। ‘মনমনাভব’ৰ ছু মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা এই দুনিয়াক স্বৰ্গ কৰি তুলিব লাগে।

(2) সেৱাত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিব নালাগে। স্থূল সেৱাৰ লগে লগে আত্মিক সেৱাও কৰিব লাগে। ‘মনমনাভব’ৰ মন্ত্ৰ সকলোকে মনত পেলাই দিব লাগে।

বৰদান: চিনাক্ত কৰা বা নিৰ্ণয় কৰা শক্তিৰ দ্বাৰা সেৱাত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰোঁ তা সফলতা মূৰ্ত হোৱা যিয়ে চিনাক্তকৰণ শক্তিৰ দ্বাৰা পিতাক, নিজে নিজক, সময়ক, ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালক আৰু নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্যক চিনি লৈ পিছত নিৰ্ণয় কৰে যে কি হ’ব লাগে আৰু কি কৰিব লাগে, তেৱেঁই সেৱা কৰি, কৰ্ম বা সম্বন্ধ সম্পৰ্কত আহি সদায় সফলতা প্ৰাপ্ত কৰে। মন-বাণী-কৰ্মৰে সকলো প্ৰকাৰৰ সেৱাত সফলতা মূৰ্ত হোৱাৰ আধাৰ সৈছে চিনাক্তকৰণ আৰু নিৰ্ণয় কৰাৰ শক্তি।

স্লোগান: জ্ঞান যোগৰ লাইট - মাইটৰ দ্বাৰা সম্পন্ন হোৱা তেতিয়া যি কোনো পৰিস্থিতি ছেকেণ্ডত অতিক্ৰম কৰিব পাৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!